

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

DRUHÁ SEKCE

VĚC KOS proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 75546/01)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

30. listopadu 2004

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.

Ve věci Kos proti České republice

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové J.-P. COSTA, předseda,

A. B. BAKA,

R. TÜRMEŇ,

K. JUNGWIERT,

M. UGREKHELIDZE,

paní A. MULARONI,

E. FURA-SANDSTRÖM, soudci,

a paní S. DOLLÉ, tajemnice sekce,

po poradě konané dne 9. listopadu 2004,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 75546/01) směřující proti České republice, kterou dne 14. dubna 2001 podal k Soudu český občan pan Jiří Kos („stěžovatel“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“). Stěžovatel dne 17. května 2002 zemřel.¹ Soud jeho vdově, paní Ludmile Kosové, přiznal oprávnění pokračovat v řízení na jeho místě.

2. Stěžovatele zastupuje pan P. Šturma, advokát v Praze. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm.

3. Dne 2. prosince 2003 Soud prohlásil stížnost za částečně nepřijatelnou a rozhodl se oznámit vládě část stížnosti týkající se délky řízení a neexistence odpovídajícího prostředku nápravy. Na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy Soud rozhodl o současném projednání přijatelnosti a odůvodněnosti stížnosti.

SKUTKOVÝ STAV

4. V roce 1957 byl stěžovatel komunistickými orgány křivě obviněn ze spáchání několika trestných činů. Byl odsouzen k třiceti měsícům trestu odnětí svobody a dále musel bez ohledu na své zdravotní potíže vykonávat nucené práce v podzemních dolech. Při podmíněném propuštění na svobodu v září roku 1959 stěžovatel podepsal slib, že pod hrozbou trestního stíhání neprozradí nic z toho, co viděl nebo se dozvěděl v tomto pracovním táboře. V roce 1967 byl odsuzující rozsudek z roku 1957 zrušen Nejvyšším soudem pro nezákonnost. Stěžovatel byl zproštěn viny a bylo mu přiznáno odškodnění za věznění a uložený trest.

i. První řízení o náhradě škody

5. V roce 1968 podal stěžovatel žalobu na náhradu škody, v níž uvedl, že utrpěl újmu na zdraví a stal se invalidním v důsledku práce v dolech. Okresní soud v Kladně v roce 1970

¹ Pozn. překl.: Stěžovatel ve skutečnosti zemřel dne 30. března 2004.

stěžovatelově žalobě vyhověl. Krajský soud v Praze v roce 1971 stěžovatelovy nároky zamítl jako neopodstatněné s odůvodněním, že nemají oporu v zákoně.

ii. Druhé řízení o náhradě škody

6. Dne 24. ledna 1991 podal stěžovatel nový návrh na náhradu škody. Rozsudek ze dne 4. dubna 1991, jímž byl návrh stěžovatele zamítnut z důvodu překážky věci pravomocně rozsouzené, byl dne 13. září 1991 zrušen odvolacím soudem s odůvodněním, že stěžovatel vznesl nové nároky (týkající se starobního důchodu, který od roku 1985 pobíral).

7. Dne 29. října 1991 proběhlo před soudem ústní jednání, které bylo odročeno za účelem vypracování znaleckého posudku. Dne 5. prosince 1991 byl jmenován soudní znalec. Dne 14. února 1992 však musel být nahrazen. Znalecký posudek byl okresnímu soudu předložen dne 15. května 1992.

8. Dne 15. května 1992 stěžovatel svoji žalobu změnil tak, že se domáhá zaplacení částky 730 000 Kč (22 927 €) z titulu náhrady nákladů spojených s léčbou a náhrady ušlého výdělku.

9. Ve dnech 5. června a 22. prosince 1992 byl soudní znalec vyzván k doplnění posudku. Mezitím však byla věc dne 27. srpna 1992 přidělena jinému soudci a dne 9. října 1992 byl stěžovatelův ošetřující lékař vyzván k poskytnutí informací z pacientova lékařského spisu.

10. Na ústním jednání dne 27. října 1993 okresní soud připustil změnu stěžovatelova žalobního návrhu. Současně zamítl část žaloby týkající se náhrady ušlého výdělku stěžovatele za období od roku 1969 do roku 1985 z důvodu překážky věci pravomocně rozsouzené a rovněž zbývající nároky stěžovatele jako neopodstatněné.

11. Dne 9. prosince 1993 se stěžovatel proti tomuto rozhodnutí odvolal.

12. Dne 16. března 1994 proběhlo u krajského soudu ústní jednání, které bylo odročeno za účelem zjištění některých skutečností nezbytných k rozhodnutí o stěžovatelově odvolání. Stěžovatel opětovně navrhl rozšíření žalobního návrhu, tentokrát o náhradu nákladů obhajoby v trestním řízení v letech 1957 až 1959.

13. Po konání ústního jednání dne 21. července 1994 krajský soud dne 27. července 1994 zrušil rozhodnutí okresního soudu a věc mu vrátil.

14. Ve dnech 30. srpna a 12. září 1994 navrhl stěžovatel přikázání věci jinému soudu a vznesl námitku podjatosti vůči soudcům Okresního soudu v Kladně. Krajský soud dne 28. září 1994 tuto námitku zamítl. Dne 27. ledna 1995 rozhodl Vrchní soud v Praze, že přikázání věci jinému soudu není důvodné.

15. Dne 8. března 1995 byla věc přidělena jinému soudci, protože soudkyně, která se doposud věcí zabývala, nastoupila na mateřskou dovolenou.

16. Okresní soud dne 22. prosince 1995 nařídil ústní jednání na 7. března 1996. Na žádost jednoho ze žalovaných byl termín jednání přesunut na 28. března 1996. Jednání bylo následně odročeno, aby stěžovatel mohl upřesnit své nároky na náhradu ušlého výdělku. Dne 26. dubna 1996 vzal stěžovatel žalobu zpět v části týkající se náhrady výdajů na zahraniční léky. Zároveň navrhl rozšíření žaloby také proti Ministerstvu vnitra z titulu náhrady škody údajně způsobené nesprávným úředním postupem.

17. Dne 9. května 1996 proběhlo další ústní jednání a dne 19. srpna 1996 okresní soud rozhodl o přípuštění Ministerstva vnitra jakožto třetího žalovaného. Dne 29. listopadu 1996 bylo nařízeno ústní jednání na 28. ledna 1997, kdy byl vydán mezitímní rozsudek, kterým

soud rozhodl, že nárok na náhradu za ušlý výdělek za období od 5. září 1969 do 23. ledna 1985 je co do základu dán. Zamítl však nárok stěžovatele související s jeho pobytem ve vězení (ve kterém si v padesátých letech odpykával trest) a nárok týkající se nedostatečné výše důchodu.

18. Na základě odvolání jednoho ze žalovaných proti části rozsudku, v níž bylo stěžovateli vyhověno, krajský soud tento výrok změnil tak, že o 20 % snížil základ nároku přiznaného dne 5. února 1998. Soud po ústním jednání konaném dne 10. prosince 1997 totiž dospěl k závěru, že zhoršení stěžovatelova zdraví nezpůsobila pouze práce v dolech.

19. Nejvyšší soud dne 24. března 1999 na základě dovolání podaného jedním ze žalovaných dne 2. července 1998 zrušil rozhodnutí z 28. ledna 1997 a 5. února 1998, jimiž bylo vyhověno stěžovatelovým nárokům, a příslušná řízení zastavil. Nejvyšší soud poukázal na překážku věci pravomocně rozsouzené a uvedl, že o totožných nárocích již bylo rozhodnuto v soudním řízení v roce 1989.

20. Okresní soud, po ústním jednání dne 5. května 1999, zamítl dne 26. května 1999 ty stěžovatelovy nároky, které nebyly uznány v jeho mezitímním rozsudku ze dne 28. ledna 1997.

21. Ke stěžovatelovu odvolání ze dne 4. června 1999 krajský soud dne 12. července 2000 napadený rozsudek zčásti potvrdil a zčásti zrušil (v části, o níž rozhodl Nejvyšší soud) a toto řízení zastavil.

22. Stěžovatel napadl rozhodnutí ze dne 26. května 1999 a ze dne 12. července 2000 ústavní stížností, v níž tvrdil, že soudy nižších stupňů mu nezajistily ochranu jeho práv.

23. Ústavní soud dne 21. prosince 2000 tuto ústavní stížnost odmítl jako zjevně nepodstatnou. Konstatoval, že napadená rozhodnutí byla dostatečně odůvodněna, a neshledal v řízení žádný rozpor se zásadou spravedlivého procesu, ani zásah do stěžovatelových práv.

iii. Třetí řízení o náhradě škody

24. V roce 1998 podal stěžovatel nový návrh týkající se újmy na zdraví, která mu měla být způsobena po roce 1997. Krajský soud dne 27. března 2001 zamítavé rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně, který dne 18. dubna 2003 stěžovatelův návrh opětovně zamítl. Stěžovatel se neodvolal, a rozhodnutí tak nabylo právní moci.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

25. Stěžovatel namítá, že délka posledních dvou řízení byla v rozporu se zásadou „přiměřené lhůty“ zakotvenou v článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

i. Druhé řízení o náhradě škody

26. Relevantní období začalo teprve dne 18. března 1992, kdy Česká republika uznala právo na podání individuální stížnosti. K posouzení přiměřenosti doby uplynulé od tohoto

data je však nutné vzít v úvahu i stav, ve kterém se řízení v danou chvíli nacházelo. K tomuto datu již řízení trvalo více než jeden rok a jeden měsíc. Soud nesouhlasí s argumentem vlády, že *dies a quo* pro účely výpočtu délky řízení odpovídá datu podání změněného návrhu stěžovatele dne 15. května 1992.

Předmětné období skončilo dne 21. prosince 2000. Soud nepovažuje za relevantní argument vlády, podle něž nelze brát ohled na délku řízení vedeného před Ústavním soudem. Soud dále poznamenává, že Ústavní soud stěžovatelovu stížnost projednal a odmítl ji pro zjevnou neopodstatněnost.

Řízení tedy trvalo osm let, devět měsíců a tři dny, pro tři² stupně soudní soustavy.

A. K přijatelnosti

27. Vláda v prvé řadě uvádí, že původní stížnost neobsahuje námitku porušení práva na rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Vláda má za to, že tuto námitku nelze dovozovat z jediné věty uvedené stěžovatelem ve formuláři stížnosti: „(...) u jiných soudů se moje causy válely leta (...)“. Vláda proto navrhuje, aby tato část stížnosti byla vyškrtuta ve smyslu článku 37 odst. 1 písm. c) Úmluvy.

28. Stěžovatel s tímto tvrzením naprosto nesouhlasí.

29. Soud poznamenává, že stížnosti, které obdrží na základě článků 33 a 34 Úmluvy, posuzuje z hlediska jejich obsahu a smyslu. Stížností se začne zabývat v okamžiku, kdy mu stěžovatel poskytne třeba i stručné informace týkající se povahy námitek, které hodlá uplatnit. Pouze Soud má pravomoc rozhodnout o právní kvalifikaci skutků, které jsou předmětem podaných stížností, a to s jistou mírou pružnosti a bez přílišných formalismů. Toto ve své podstatě odráží zásadu zakotvenou v článku 35 odst. 1 Úmluvy, podle níž Soud vyžaduje, aby účastník před vnitrostátními orgány uplatnil „alespoň v základních rysech“ a ve lhůtách stanovených vnitrostátním právem námitku, které poté hodlá vznést u Soudu ve Štrasburku (rozsudek *Fressoz a Roire proti Francii* [velký senát], č. 29183/95, ESLP 1999-I, § 36-37).

30. V tomto případě se Soud domnívá, že stěžovatel v textu své stížnosti zcela jednoznačně napadá délku řízení o náhradě škody vedeného před vnitrostátními soudy.

Námitku vlády je tedy nutné zamítnout.

31. Vláda dále tvrdí, že stížnost by měla být zamítnuta pro zneužití práva podat stížnost ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy vzhledem k hanlivým poznámkám stěžovatele uvedeným v dokumentech, které na podporu své stížnosti předložil Soudu.

32. Stěžovatel s tvrzením vlády nesouhlasí.

33. Soud připomíná, že stížnost může být zamítnuta pro zneužití práva podat stížnost pouze tehdy, byla-li vědomě založena na smyšlených skutečnostech (viz například *Akdivar a ostatní proti Turecku*, rozsudek ze dne 16. září 1996, Sbírká rozsudků a rozhodnutí 1996-IV, s. 1206, § 53 až 54, *Varbanov proti Bulharsku*, č. 31365/96, § 36, ESLP 2000-X, a *Assenov a ostatní proti Bulharsku*, č. 24760/94, rozhodnutí Komise ze dne 27. června 1996, DR 86-B, s. 54), což v daném případě vláda nenamítá. Je pravda, že výjimečně lze případy, kdy stěžovatel používá zvlášť urážlivého, výhrůžného nebo provokativního jazyka vůči žalované vládě, Soudu nebo jeho kanceláři, posoudit jako „zneužití práva podat stížnost“, což může vyústit v zamítnutí stížnosti (viz *Řehák proti České republice* (rozh.), č. 67208/01; *Duringer a Grunge proti Francii* (rozh.), č. 61164/00 a 18589/02, ESLP 2003-II, a také *Stamoulakatos*

² Pozn. překl.: Řízení ovšem probíhalo nikoli na třech, ale na čtyřech stupních soudní soustavy (okresní soud, krajský soud, Nejvyšší soud a Ústavní soud).

proti Řecku č. 27567/95, rozhodnutí Komise ze dne 9. dubna 1997). V tomto případě však Soud podotýká – aniž by jeho jednání schvaloval –, že stěžovatel použil výsměšné či dokonce urážlivé výrazy pouze v dokumentech, které předložil na podporu své stížnosti. Stěžovatel nepoužil žádných urážlivých nebo provokativních slovních útoků proti vládě, Soudu nebo jeho kanceláři.

Tato předběžná námitka vlády se tedy zamítá.

34. Vláda dále vznáší námitku neslučitelnosti *ratione materiae* částí stížnosti týkajících se článku 6 odst. 1 Úmluvy, který dle jejího názoru nelze použít na řízení zastavená na základě překážky věci pravomocně rozsouzené. Vláda se domnívá, že v řízení vedeném před okresním soudem bylo právě takto o některých nárocích stěžovatele rozhodnuto.

35. Stěžovatel s tímto tvrzením nesouhlasí a tvrdí, že v dané věci se nejednalo o návrh na obnovu řízení, které skončilo v roce 1971, nýbrž o nové řízení, jehož podstata byla zčásti odlišná. Je nutno dodat, že teprve Nejvyšší soud svým rozhodnutím ze dne 24. března 1999 objasnil otázku námitky věci pravomocně rozsouzené, jejíž vyřešení obecným soudům nepřipadalo zcela jednoznačné.

36. Soud připomíná, že aby bylo možné použít „občanskoprávní“ část článku 6 odst. 1, musí existovat „spor“ o „právo“, o němž je obhajitelné tvrdit, že je zakotveno ve vnitrostátním právním řádu. Musí se jednat o skutečný a závažný spor, který se může týkat samotné existence práva, jeho rozsahu nebo způsobu jeho výkonu. Kromě toho musí být výsledek řízení pro předmětné právo bezprostředně rozhodující (*Masson a Van Zon proti Nizozemsku*, rozsudek ze dne 28. září 1995, série A č. 327-A, s. 17, § 44; *Acquaviva proti Francii*, rozhodnutí ze dne 21. listopadu 1995, série A č. 333-A, s. 14, § 46).

37. V projednávané věci však Soud podotýká, že žaloba stěžovatele se týkala majetkoprávní věci a rovněž její podstata spočívala v údajném zásahu do majetkových práv. Soud shodně se stěžovatelem uvádí, že obecné soudy rozhodly ve věci samé. Teprve Nejvyšší soud rozhodl o existenci překážky věci pravomocně rozsouzené. Okresní soud a krajský soud přitom v řízení pokračovaly a dne 26. května 1999 zamítly stěžovatelovy nároky, které nebyly uznány v mezitímním rozsudku ze dne 28. ledna 1997. Toto rozhodnutí bylo dne 12. července 2000 v odvolacím řízení částečně potvrzeno.

Námitku vlády týkající se neslučitelnosti *ratione materiae* s ustanoveními Úmluvy tedy nelze přijmout.

38. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále neshledal žádný jiný důvod nepřijatelnosti. Tuto část stížnosti je tedy nutné prohlásit za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

39. Vláda tvrdí, že se v daném případě jednalo o poměrně složitou věc. Stěžovatel v řízení uplatňoval nároky na náhradu újmy na zdraví, kterou měl utrpět před několika desítkami let při práci v dolech v rámci výkonu trestu odnětí svobody. Stěžovatel se v řízení domáhal mimo jiné náhrady ušlého výdělků v období let 1969 až 1985. Ve věci bylo složité jak zjišťování skutkového stavu, tak právní posouzení. Vzhledem k tomu, že z návrhů stěžovatele, který nebyl právně zastoupen, nevyplývalo vždy zcela jasně, čeho a na jakém základě se domáhá, bylo obtížné vyřešit otázku existence překážky věci pravomocně rozsouzené.

40. Dle názoru vlády stěžovatel významně přispěl k délce řízení tím, že u různých soudů v České republice vedl spory, v nichž uplatňoval obdobné nároky; od roku 1989 vedl

nejméně deset dalších sporů, ve kterých se různým způsobem domáhal náhrady újmy, která mu měla vzniknout zhoršením zdravotního stavu. Stěžovatel navíc několikrát žádal změnu žalobního návrhu a připuštění dalších žalovaných. Navrhoval také vyloučení soudkyně z projednávání věci a přikázání věci jinému soudu.

41. Vláda se domnívá, že soudy, které se věcí zabývaly, vyvinuly největší možné úsilí, aby řízení probíhalo za co možná nejlepších podmínek. Připomíná rozhodnutí o přijatelnosti ve věci *Patřičný a Patřičná proti České republice* ze dne 11. března 2003, v němž Soud zamítl jako zjevně neopodstatněnou stížnost týkající se občanskoprávního řízení, které trvalo osm let a jedenáct měsíců.

42. Stěžovatel s tvrzením vlády nesouhlasí. Tvrdí zejména, že mu nelze vytýkat to, že využíval procesních prostředků. Stěžovatel vedl spor se státem zastoupeným Ministerstvem vnitra, které nesprávně podalo odvolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně k nepříslušnému soudu a poté podalo dovolání. Z tohoto důvodu se řízení prodloužilo nejméně o dva roky (1997 až 1999).

43. Stěžovatel dále nesouhlasí s argumentací vlády, podle níž nebyl právně zastoupen, a proto mu vnitrostátní soudy musely věnovat zvláštní péči. Ve skutečnosti byla jeho žádost o právní pomoc zamítnuta. Stěžovatel poukazuje na dvě období nečinnosti vnitrostátních soudů, a sice na období od října 1991 do října 1993 a na období od března 1993 do března 1996.

44. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností případu a s ohledem na kritéria vyvozená z jeho judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a postup příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro dotyčné osoby (viz z mnoha dalších *Frydlender proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII).

45. Soud se domnívá, že daný případ je do jisté míry složitý, čímž však nelze vysvětlit délku řízení. Soud má dále za to, že stěžovatel nepřispěl k značnému prodloužení délky řízení.

46. V postupu vnitrostátních soudů Soud zjistil několik období nečinnosti. V této souvislosti shledává, že mezi změnou návrhu stěžovatele ze dne 15. května 1992 a následným ústním jednáním před okresním soudem dne 27. října 1993 uplynul jeden rok a čtyři měsíce. Nelze však opomenout, že v tomto období byl soudní znalec vyzván k doplnění svého posudku (ve dnech 5. června a 22. prosince 1992), že věc byla přidělena jinému soudci (dne 27. srpna 1992) a že stěžovatelův ošetřující lékař byl vyzván k poskytnutí informací ze zdravotního spisu (dne 9. října 1992). Soud se však přesto nedomnívá, že tyto tři události mohou tuto prodlevu dostatečně vysvětlit. Soud dále poukazuje na dobu jednoho roku mezi 8. březnem 1995, kdy byla věc znovu přidělena jinému soudci, a 7. březnem 1996, kdy okresní soud pokračoval v projednávání věci. O dovolání podaném dne 2. července 1998 rozhodl Nejvyšší soud teprve dne 24. března 1999, tedy o osm měsíců později, a krajský soud, k němuž podal stěžovatel odvolání dne 4. června 1999, vydal své rozhodnutí až dne 12. července 2000, tedy o jeden rok, jeden měsíc a osm dní později. Konečně, přestože krajský soud dne 28. září 1994 zamítl námitku podjatosti vznesenou stěžovatelem vůči soudcům Okresního soudu v Kladně, vrchnímu soudu trvalo téměř čtyři měsíce, tj. až do 27. ledna 1995, než rozhodl, že věc nebude přikázána jinému okresnímu soudu.

47. Soud se již mnohokrát zabýval případy, ve kterých byly vzneseny otázky podobné jako v tomto případě a v nichž dospěl k závěru o porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy (viz *Frydlender* výše).

48. Po posouzení veškerých důkazů, které mu byly předloženy, se Soud domnívá, že vláda nepředestřela žádnou skutečnost nebo argument, na jejichž základě by mohl ve věci

učinil jiný závěr. V souladu s vlastní judikaturou v dané oblasti Soud dospěl k závěru, že délka předmětného řízení je příliš dlouhá a nespĺňuje požadavek „přiměřené lhůty“.

K porušení článku 6 odst. 1 proto došlo.

ii. Třetí řízení o náhradě škody

K přijatelnosti

49. Vláda navrhuje vyškrtnutí této části stížnosti v souladu s článkem 37 odst. 1 písm. c) Úmluvy, neboť ve formuláři stížnosti není žádná zmínka o řízení zahájeném v roce 1998. Ve formuláři stížnosti jsou zmíněna jen rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu týkající se řízení zahájeného v roce 1991, které jediné je tedy předmětem stížnosti. O řízení zahájeném v roce 1998 se navíc nezmiňují ani dokumenty, které Soud předložil vládě.

50. Stěžovatel s tímto tvrzením nesouhlasí.

51. V souvislosti se třetím řízením se Soud stejně jako vláda domnívá, že stěžovatel dostatečně neupřesnil skutkový stav věci na podporu své námitky porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy, pokud se jedná o délku řízení zahájeného v roce 1998.

52. Z toho vyplývá, že tato část stížnosti je zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy a je tedy nutné ji zamítnout v souladu s článkem 35 odst. 4 Úmluvy.

II. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

53. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

54. Stěžovatel požaduje z titulu hmotné škody tutéž částku, která mu byla přiznána krajským soudem v roce 1998. Dále žádá částku ve výši 10 000 € z titulu morální újmy, kterou měl utrpět.

55. Vláda s těmito nároky nesouhlasí. Dle jejího názoru je částka, kterou stěžovatel požaduje z titulu morální újmy, jednoznačně nepřiměřená.

56. Soud neshledává příčinnou souvislost mezi konstatovaným porušením a tvrzenou hmotnou škodou a tento návrh zamítá. Naopak se domnívá, že stěžovatel utrpěl jistou morální újmu a na spravedlivém základě mu z tohoto titulu přiznává 3 500 €.

B. Náklady řízení

57. Stěžovatel dále požaduje 40 375 Kč (1 274 €) jako náhradu nákladů řízení vynaložených před Soudem. Později tuto částku změnil na 12 100 Kč (385 €).

58. Vláda se domnívá, že z tohoto titulu nelze přiznat částku, která by přesahovala 400 €.

59. Podle judikatury Soudu může stěžovatel obdržet náhradu nákladů řízení pouze v takové výši, v jaké je prokázána jejich reálnost, nezbytnost a účelnost vynaložené částky.

S ohledem na dostupné informace a na výše zmíněná kritéria Soud považuje v rámci řízení před ním za přiměřenou částku 400 € a tuto stěžovateli přiznává.

C. Úroky z prodlení

60. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové míře marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, navýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou v části týkající se nepřiměřené délky druhého řízení o náhradu škody a v ostatním za nepřijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tři měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, částku 3 500 € (tři tisíce pět set euro) z titulu morální újmy a částku 400 € (čtyři sta euro) z titulu nákladů řízení a dále případnou částku daně; tyto částky budou převedeny na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
4. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 30. listopadu 2004 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ
tajemnice

J.-P. COSTA
předseda